

השיר של כללי

ספרי
מלכות
הכתר
לאור
הוצאה

לוֹלִי, טוֹלִי וְדוֹשִׁי יֵשְׁבוּ סְבִיב הַשְּׁלֶחָן,
וְלַעֲסוּ בַּהֲנָאָה עֵשֶׁב טָרִי.

אָבָא אֵיל יֵשֵׁב בְּרֹאשׁ הַשְּׁלֶחָן, וְאִמָּא
כְּבִשָּׂה הַסְּתוּבָבָה וּמְלֵאָה צְלָחוֹת.

הָאֲרוּחָה הַסְּתִימָה.

טוֹלִי הַבְּכוֹר וְדוֹשִׁי הַקְּטָנָה קָמוּ מִמְּקוֹמָם,
וְהִחֲלוּ לְפָנֹת אֶת הַשְּׁלֶחָן.

רַק לוֹלִי יֵשְׁבָה וְלֹא זָזָה.

היא הביטה באחיה טולי,
הטלה הגדול, ובאחותה
דושי, הטליה הקטנה.
דושי פנתה את השלחן בזריזות,
וטולי הדיח את הכלים.
לולי התבוננה בהם, ולא זזה.
האחים לא שאָלו: "לולי,
למה אינך עוזרת?"
כלם ידעו שלולי אינה יכולה.
הרגל שלה עקמה. קשה
לה לעמוד וללכת.
דושי נאנחה: "אוף,
אין לי כוח..."
וטולי אמר: "טוב שהיום
יש מעט כלים".
לולי חשבה לעצמה בעצב:

'הלואי שיכלתי לעזור
כמו דושי וטולי'.
ואז חלפה בראשה מחשבה
חדשה, מעודדת:
'אינני יכולה לסדר את הבית,
אבל אוכל לעזור בדרך אחרת'.
היא החלה לספור
בדיחות מצחיקות.
דושי וטולי צחקו וצחקו
תוך כדי עבודה,
נהנו מכל רגע, ולא שמו
לב לזמן החולף.

